

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra FÆDRENE ÆDE DRUER

Citation: Wied, Gustav: "Fædrene æde Druer. 1968", i Wied, Gustav: *Fædrene æde Druer. 1968*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 200.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied11val-shoot-idm140398128658352/facsimile.pdf> (tilgået 26. maj 2024)

Anvendt udgave: Fædrene æde Druer. 1968

paatale Spektaklet. Men da han forblev derinde, Snøbelen, og deltog i Opstandelsen, var hun en halv Times tid efter, da alt var blevet saa mærkelig roligt, selv listet hen foran et af Vinduerne for at sondere Valpladsen gennem et Hul, hun kendte i Forhængsstykket.

Og det Syn, der da havde aabenbaret sig for hende, skulde hun aldrig forgjette, om hun saa blev halvfems:

Gæsterne var borte og hendes egen Hertug med dem. Men midt paa Gulvet laa Lig-Johanne splitternøgen med en tørt Brændevinsflaske mellem Knæene. *Prop var der ikke i Flasken, den var sat i hende . . . „saa sandt der er en Gud til!“* Og hende i et Hjørne af Stuen sad lille Juliane paa en Skammel og sov . . .

Marie havde øjeblikkelig hentet Maren Ørentvist og en tre-fire andre Koner fra Nabolaget, at de kunde fryde sig ved Synet. Og efter at de tilsammen en Stund havde priset Gud Herren og lovtakket ham, at de ikke var som *dette* Kar, gik de ind og puttede Johanne i Seng og tog Juliane med sig . . . „For En har jo da kristelige Fornimmelser!“

Hvorpaa Spat-Marie skyndsomst var fløjet hen paa Gaarden for at være Nummer ét til at berette Jens Pinedød Baduljen . . .

Men Jens havde gudhengivent svaret:

— Hva' Satan rager det mig!

Han skikkede punktlig hver Lørdag Aften Halvdelen af sin Ugeløn hen til Konen og Barnet, saa ingen skulde komme her og spille Polka for ham i den Anledning!

— — —
Men som Tiden gik, og Lig-Johanne ganske blev udygtig til regelmæssigt Arbejde, sad Tanken om Mandens femhundrede urørte Kroner sig dybere og dybere ind i hende. Hun blev besat af disse Penge. Hun drømte om dem om Natten og snusede rundt efter dem om Dagen. Hun *vilde* have fat i dem og *maatte* have fat i dem! Hvortil hun egentlig vilde bruge dem, stod hende ikke klart. Maaske til at drikke sig lige luket ned i Helvede for, da der dog alligevel ikke mere fandtes nogen Glæde for hende paa Jorden. Og maaske foresvævede der hende ogsaa i hendes omtaagede Tilstand noget som et fjernt Haab om, at Pen-